

Pasningsvejledning

Pragtegern

Nogle pragtegern er meget flotte i farverne, og Prevosts pragtegern (*Callosciurus prevostii*) siges at være et af de mest farverige pattedyr. Foto: Klaus Rudloff

- 1 Dyreart
- 2 Fuldvoksen størrelse
- 3 Forventet levealder
- 4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur
- 5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur
- 6 Stimulering og behov for motion
- 7 Fodring
- 8 Sociale behov
- 9 Formering, yngelpleje og eventuel neutralisation
- 10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel
- 11 Øvrige informationer

1 Dyreart

Callosciurus caniceps

Gråbuget pragtegern (Gray-bellied squirrel)

Arten blev tidligere anset som en underart af *C. erythraeus*, men anses i dag som en selvstændig art.

Callosciurus erythraeus

Rødbuget pragtegern (Pallas's squirrel, red-bellied tree squirrel)

Callosciurus finlaysonii

Finlaysons pragtegern (Finlayson's/variable squirrel)

Underarten *C. f. ferrugineus* forekommer af og til i privat hold

Callosciurus prevostii

Prevosts/trefarvet pragtegern (Prevost's squirrel, Asian tri-colored squirrel)

Flere underarter forekommer i privat hold

Dremomys pernyi

Sværhedsgrad:
Meget krævende

Kort om dyrene

- 10-27 cm (uden hale), 40-500 g; *Tamiops*-arterne mindst
- Typisk ca. 7 år gamle, evt. ældre
- Dagaktive
- Voliere min. 3 x 3 m (2 x 2 m for *Tamiops*) og 2 m høj med rigeligt klatre- og springmuligheder, samt godt bundlag til at rode i
- Tropiske arter kræver indeanlæg; øvrige kan holdes ude året rundt
- Kræver gnavemateriale
- Primært trælevende, men søger også føde på jorden
- Kan med træning blive tamme
- Æder planteskud, frø, nødder, frugt, insekter og æg
- Solitære eller gruppelevende; skal med visse hensyn holdes 2 sammen
- Drægtige i ca. 1-1,5 måneder og føder typisk 2-3 unger
- **Bemærk:** Uegnet som kæledyr

Udbredelse og levesteder

Disse pragtegern er naturligt udbredt forskellige steder i Asien. *C. prevostii* har den sydligste udbredelse i tropiske områder. Læs mere i afsnit 11.

Pragteger lever i skovområder, og hvor der er træer tilgængelige. De fleste arter er relativt tilpasningsdygtige og forekommer også i forstyrrede områder og tæt på mennesker såsom i plantager (f.eks. palmeolie, kokos) og haver.

Gyldenbuget pragtegern (Perny's long-nosed squirrel)

Tamiops macclellandii
Himalaya sribet egern (Himalayan striped squirrel)

Tamiops swinhoei
Swinhoei's sribede egern (Swinhoe's striped squirrel)

Egern er gnavern (Rodentia) tilhørende familien Sciuridae, der omfatter over 250 arter af træegern, flyveegern, pragtegern, jordegern, klippeegern, sisler, murmeldyr, præriehunde m.fl. I Danmark er flyveegern (omfattende 15 slægter) ulovlige i privat hold.

Pragtegern som gruppe (eng.: beautiful squirrels) placeres i underfamilien Callosciurinae og omfatter foruden de egentlige pragtegern (slægten *Callosciurus*) også blandt andre asiatiske sribede egern (slægten *Tamiops*) og slægten *Dremomys*, som alle er trælevende.

Denne vejledning omfatter kun de arter af pragtegern, der findes i større eller mindre grad i privat hold i Danmark. De oftest forekommende i privat hold herhjemme er *Callosciurus*-arterne og *Tamiops swinhoei*.

2 Fuldvoksen størrelse

Callosciurus-arterne bliver mellem 13 og 27 cm lange plus halen i knap tilsvarende længde. Vægten ligger på 250-500 g. *Dremomys pernyi* bliver 17-24 cm plus halen og vejer ca. 200-400 g, mens *Tamiops*-arterne er de mindste med en kropslængde på 10-16 cm plus halen og en vægt på 40-85 g. Der er ingen nævneværdig størrelsesforskel mellem kønnene. Hunner har 4-6 diøvorter på bugen, og kønnene kan derudover kendes fra hinanden på afstanden mellem kønsåbning og anus, som er størst hos hanner.

Mange (dog langt fra alle) pragtegern er meget flotte i farverne, hvorfra de har fået deres navn, og *C. prevostii* anses som værende blandt de mest farverige af alle pattedyr.

C. prevostii er sort øverst, hvid på siderne og rød-orange på undersiden. Halen er typisk sort, men kan også være grålig, mens kinder og baglår ligeledes kan være grå.

C. caniceps er grå til brunlig øverst, eventuelt med rødligt skær afhængigt af underart og årstid, og undersiden er lys grå til gylden.

C. erythraeus' farve er typisk grå til brunlig øverst med en rød-orange bug, men farven er meget variabel afhængigt af underart.

C. finlaysonii's farve kan variere så meget mellem individer og underarter, at de synes som forskellige arter. Farven øverst kan være helt hvid eller sort, og undersiden varierer mellem hvid, rød eller sort. Er undersiden rød, er kroppen øverst, evt. kun dele heraf, også typisk rødlig.

Dremomys pernyi er typisk grålig øverst og hvid/gullig på bugen.

Tamiops-arterne er lys brune med fem mørke striber og to lyse striber ned langs ryggen, som meget ligner rygstriberne hos jordegern (*Tamias*-arter). Fra næsen langs kinderne er også en hvid stribe. Undersiden er lysere, evt. med et rødligt skær, og yderst på ørerne er en lille hvid øredusk. Halen hos de sribede egern er ikke busket som hos de andre pragtegern, men er relativt slank med kort pels. *Tamiops*-arterne skifter mellem vinter- og sommerpels, og farven hos et individ kan derfor variere over året. Hos *T. macclellandii* er pelsen kortere og mindre pjuksket, og farverne er klarere med skarpere overgange mellem rygstriberne i forhold til *T. swinhoei*.

Tilpasning vigtig for overlevelse

For blandt andre Prevosts pragtegern er mange af deres oprindelige levesteder i dag erstattet af plantager.

Tilpasning til disse nye miljøer har været essentiel for artens overlevelse.

Se billeder af alle arter i afsnit 11.

Hale med mange funktioner

De lange hale hos egern er et vigtigt balanceorgan, når de klatrer og springer rundt i træerne.

Derudover bruges den til at regulere kropstemperaturen (afkøling), og mange egern bruger den også i kommunikationen med artsfæller.

Veltilpassede fødder og tæer

Forfødderne har 4 og bagfødderne 5 mobile tæer med skarpe kløer, der gør dem yderst velegnede til klatring.

Bagfødderne kan drejes bagud, sådan at dyrene kan klatre lodret nedad med hovedet først.

Især forrest er fingrene meget mobile, så dyrene er i stand til at opsamle, håndtere og bearbejde forskellige slags fødeemner.

3 Forventet levealder

Disse pragteger bliver typisk omkring 7 år gamle. Over 15 år er dog set for individer i fangenskab.

4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur

Alle pragteger er dagaktive, trælevende og bygger deres rede af forskelligt plantemateriale mellem grene eller i huller i stammerne. De kommer dog af og til ned på jorden efter føde. De fleste pragteger lever alene eller i små familiegupper, og de skal i fangenskab med visse hensyn holdes mindst to sammen (se afsnit 8).

Pragteger skal holdes i en større voliere, der kan tilgodese deres behov for at klatre og springe rundt, men samtidig med et passende bundlag, som de kan rode rundt i. Størrelsen på anlægget skal være min. 3 x 3 m for *Callosciurus*-arterne og *Dremomys pernyi* for to voksne individer, og min. 2 x 2 m for *Tamiops*-arterne for op til 4 individer, men meget gerne større. Højden på anlægget skal for alle arter være min. 2 m.

Mindst halvdelen af anlægget skal være overdækket, så dyrene altid har mulighed for at søge skygge og ly for vejret. Mindst to af siderne bør også være dækket, så de beskyttes mod vind og vejr, og så de altid har områder, hvor de kan føle sig mere trygge. Volieren skal være i kraftigt metaltråd, og trædele i konstruktionen skal beskyttes af metal, da dyrene ellers kan gnave sig igennem. Volieren skal have et slusesystem, hvorfra man sikkert kan komme ind og ud af anlægget uden at risikere, at dyrene slipper ud. Træk i bunden af anlægget skal undgås, hvilket kan sikres ved faste plader fra bunden og et stykke op ad siderne. Bunden af anlægget skal sikres nedadtil (f.eks. med fliser eller trådnet), så dyrene ikke kan grave sig ud.

Inventaret skal bestå af hylder/platforme i forskellige højder samt et netværk af grene i forskellige tykkelser, stammer og naturreb (hamp eller sisal) opsat varierende i lodret, vandret og diagonalt plan og i forskellige højder i anlægget. Nogle grene bør desuden kunne give lidt efter. Hvert individ skal have mindst 1 (gerne flere) isoleret redekasse (f.eks. fuglekasse) og/eller naturlige hulrum i stammer i dimensionerne 15-25 x 40-50 cm (l x b) med et indgangshul på 8-10 cm. Redekasserne skal ophænges et godt stykke over jorden. Hø, halm, tørret mos og andet blødt naturmateriale skal altid være tilgængeligt som redemateriale. Redekasserne skal fores godt i bunden fra begyndelsen, mens dyrene typisk klarer finpudsningen selv.

Selvom pragteger primært lever i træerne, kommer de også ned på jorden, hvor de roder efter føde. Derfor er det vigtigt med et godt bundlag, hvor de kan udvise denne naturlige adfærd. Træ- og barkflis, høvl- eller hampespåner samt jord fungerer godt som bundmateriale. Visne blade kan med fordel lægges oven på bundlaget, da de er gode for dyrene at rode rundt i efter føde og desuden kan bruges som redemateriale.

Foderrester og ekskrementer fjernes, og frisk drikkevand gives dagligt. Et par gange månedligt skiftes bundlaget (større anlæg kræver generelt sjældnere skift end mindre anlæg) og hylder/platforme rengøres. Inventar som grene og reb udskiftes efter behov.

5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur

De fleste pragteger kan holdes udendørs året rundt, såfremt de altid har adgang til flere velforede redekasser eller evt. adgang til et frostfrit rum. Varmelamper kan med fordel bruges i køligere perioder, så dyrene har steder at varme sig, når de har behov for det.

C. prevostii, som naturligt kun lever i tropisk klima og er tilpasset hertil, skal dog om vinteren holdes indendørs i et let opvarmet rum, men kan holdes udendørs om

Pragteger er dygtige klatrere og skal holdes i rummelige volierer med rigeligt klatre- og springmuligheder. Foto: Melvin Yap

Menneske & dyr

C. erythraeus og *D. pernyi* er tidligere jaget og jages muligvis stadig lokalt som fødekilde.

C. erythraeus indfanges og holdes flere steder i Taiwan, da man her tror, at arten bringer held med sig.

Hvor *C. prevostii* lever i plantager, anses den som et skadedyr, der ødelægger afgrøderne. Også i bl.a. Frankrig og Japan, hvor *C. erythraeus* er introduceret til, anses denne art ofte som et skadedyr, da den ødelægger træer og frygtes at udkonkurrere oprindelige arter.

sommeren (evt. med fri adgang mellem en inde- og udedel via en lem). For *Tamiops*-arterne og *C. finlaysonii* anbefales også at give adgang til en indendørs del, da de ikke trives med alt for kolde temperaturer. Bemærk, ved flytning af dyrene mellem inde og ude skal temperaturforskellen ikke være for stor, da dyrene dårligt tåler store, pludselige temperaturudsving.

Som alle gnavere har egern rodåbne fortænder, som skal slides naturligt, for at tænderne ikke vokser sig lange og skæve. Derfor skal der altid være passende gnavemateriale tilgængeligt, f.eks. i form af usprøjtede grene (frugttræer, bøg og birk) og evt. en gnavesten.

6 Stimulering og behov for motion

Egern er nysgerrige dyr, der gerne undersøger nye ting. Er miljøet ikke stimulerende nok, kan de udvikle stereotyp (gentagen) adfærd, der er et typisk tegn på stress og mistrovisel. Egern kræver derfor et udfordrende og stimulerende miljø for at trives.

Gem forskellige foderremner rundt i anlægget, både oppe og nede, og i forskellige udfordrende foderbeholdere, som gør, at dyrene skal bruge tid og kræfter på at få fat i føden. Variér indretningen i ny og næ (dog ikke for ofte, da det kan stresser dem), så dyrenes gode fysiske færdigheder trænes og udfordres. Egern bruger i høj grad deres lugtesans til bl.a. at finde føde og kommunikere med artsfæller. Forskellige dufte kan dermed benyttes som et berigende element i anlægget.

Nogle egern kan blive særdeles tamme og fortrolige med ejeren, men det kræver jævnlig og tålmodig træning, tid i volieren og gradvis tættere kontakt (f.eks. håndfodring). Træning kan være en stimulerende aktivitet for dyrene og desuden en stor fordel for begge parter ved sundhedstjek og eventuel håndtering. På trods af tålmodig tilvænning vil mange egern dog bevare en naturlig skyhed. De fleste egern, selv tamme individer, bryder sig ikke om at blive løftet og holdt fast og vil stresses heraf, og de kan bide relativt hårdt i forsvar. Håndtering bør kun foretages, hvis helt nødvendig. Med den rette træning kan mange egern lære selv at hoppe op i hånden eller placere sig på volierens side, sådan at man let kan tjekke dens ydre tilstand.

Alle arter er særdeles gode klatrere og er netop tilpasset et liv i træerne. De kan springe meget langt, op til flere meter i vandret plan. Det er derfor helt nødvendigt med rigeligt varierende og udfordrende klatremuligheder i anlægget for at sikre dyrenes trivsel og behov for motion. Pragtegern kommer dog også af og til ned på jorden, hvorfor der også skal være et godt bundlag at rode rundt i.

Et stort løbehjul (med fast bund, ikke tremmer) kan bruges som supplement til (aldrig som erstatning for) et rummeligt og stimulerende anlæg.

7 Fodring

Disse pragtegern æder både vegetabilsk og animalsk føde, og emnerne i naturen består typisk af planteskud og -frø, nødder, frugt, insekter og fugleæg. *C. prevostii* og *Tamiops*-arterne æder derudover også gummi og nektar.

Foderet til pragtegern skal være alsidigt og bestå af en god basisblanding til gnavere eller egern (uden for stor andel af frø), gnaverpiller og grøntpiller, suppleret med en insektblanding (f.eks. til insektædende fugle) samt forskellige hvirvelløse dyr (f.eks. græshopper, bænkebidere og orme). Derudover skal der dagligt gives forskelligt frugt og grønt, og et par gange ugentligt kan gives hårdkogt æg. Frisk hør som foder skal altid være tilgængeligt.

C. prevostii og *Tamiops*-arterne skal også tilbydes akaciegummi (kan også tilbydes de øvrige arter), som fås i fast form og opløses i lidt kogt vand til en tyk sirup.

Grene og gerne en gnavesten skal altid være tilgængeligt som gnavemateriale, og en saltsten og mineralblok skal også gives. Vitamintilskud gives i pulverform i passende mængde (afhængigt af produktet) strøet ud over foderet.

Pragtegern kan med jævnlig og tålmodig trænes til at blive tamme. Træning kan være en stimulerende aktivitet for dyrene og desuden en fordel for begge parter ved sundhedstjek og eventuel håndtering. Direkte håndtering bør dog kun ske hvis helt nødvendig, da dyrene let stresses heraf. De kan desuden bide relativt hårdt i forsvar. Foto: Erik Christensen

Pragtegern æder både vegetabilsk og animalsk føde. Det er vigtigt med et alsidigt foder bestående af forskelligt tørfoder, hvirvelløse dyr, frugt og grønt. Prevosts pragtegern og de sribede egern skal desuden tilbydes akaciegummi. Foto: Jerry Oldenettel

Da disse egern er dagaktive, skal den store fodring ske om morgenen, evt. med lidt supplerende foder om eftermiddagen.

Til især den tropiske art *C. prevostii* skal der holdes igen med jernholdige emner, da jern kan risikere at ophobe sig i kroppen. Bland evt. lidt sort te i deres foder, da det hjælper til at udskille jern.

Der skal altid være adgang til frisk drikkevand enten i flaske (med tud i gnavesikret materiale, dvs. ikke aluminium) eller en fast skål.

8 Sociale behov

Disse arter af pragtegern menes i naturen primært at leve solitært eller i mindre familiegupper. De er dog som sådan ikke territorielle, og individers/gruppers aktivitetsområder kan sagtens overlappe med andres. *Tamiops*-arterne er meget sociale og trives bedst i små grupper.

Pragtegern kommunikerer med hinanden primært via lyd og visuelle signaler (f.eks. halepositur), og de har ofte mange forskellige slags vokaliseringer. Duft i form af urin bruges til at afmærke deres områder.

De fleste pragtegern, der er vokset op sammen, kan holdes sammen i par, så længe der altid er plads og skjul i anlægget til, at individerne kan undslippe hinanden under eventuelle konflikter. Egern, der trives sammen, kan have stor gavn af hinanden og fungerer som en vigtig berigelse af miljøet. Det anbefales derfor så vidt muligt at holde dem i par og for *Tamiops*-arterne helst i små grupper og aldrig alene. *C. erythraeus* lever naturligt i små ynglegrupper med 1 han og flere hunner, og arten kan i fangenskab holdes med 1 han og f.eks. 2 hunner, hvis der ønskes afkom. Hold dog øje med, at hannen ikke stresses af de ofte lidt mere aggressive hunner.

Voksne egern, der er fremmede for hinanden, vil være meget svære at introducere for hinanden med stor risiko for alvorlige slåskampe, så det frarådes som udgangspunkt at forsøge. To voksne, kønsmodne hanner bør som udgangspunkt heller aldrig holdes i samme anlæg, også selvom de er vokset op sammen, da der er høj sandsynlighed for alvorlige konflikter. Ved par af forskelligt køn skal det sikres, at individerne er ubeslægtede for at undgå indavlet afkom.

Vær gennem hele dyrenes liv opmærksom på, om de bliver mere aggressive over for hinanden, således at de kan skilles ad i hvert deres anlæg, hvis det bliver nødvendigt.

Kan to egern ikke holdes i samme anlæg, skal de på anden vis have kontakt til en artsfælle, for at de kan udvise naturlig social adfærd. F.eks. kan to anlæg placeres ved siden af hinanden, så dyrene kan se, lugte og høre hinanden, men ikke kan skade hinanden fysisk. Ved avl får dyrene også en naturlig social kontakt under parringsforsøget.

Egern bør som udgangspunkt kun holdes med egne artsfæller, da det kan risikere at stresser dem, hvis de holdes med andre dyrearter.

9 Formering, ynglepleje og eventuel neutralisation

Pragtegern i naturen yngler normalt 1-2 gange årligt, men nogle arter ses at kunne få op til 3 kuld på et år, hvis omgivelserne er gunstige.

Chancen for succesfuld avl kan muligvis øges ved at give dyrene flere redekasser at vælge imellem.

Drægtighedsperioden varierer meget afhængigt af art, f.eks. er *C. erythraeus* drægtig i ca. 30 dage og *C. prevostii* i ca. 46-48 dage. Kuld størrelsen er 1-5, men typisk 2-3 unger, der er nøgne og blinde ved fødslen og vejer ca. 5-15 g afhængigt af art. Dieperioden varierer også afhængigt af art mellem 3 og 6 uger (længst hos *C. erythraeus*). Noget tid før den endelige fravæning vil ungerne så småt begynde at

Pragtegern kan i naturen både leve alene og i grupper. De skal så vidt muligt holdes flere sammen, så deres naturlige sociale behov tilgodeses. Pragtegern, der er vokset op sammen, kan oftest holdes og trives fint sammen. Kønsmodne hanner frarådes dog at holde sammen, da der er stor sandsynlighed for alvorlige konflikter. Foto: Erik Christensen

Avl kræver forberedelse

Avl af egern kræver, at man sætter sig grundigt ind i tingene på forhånd, så de kan tilbydes de rette forhold.

Forhør dig evt. hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr for kontakt til erfarne opdrættere.

komme ud af redekassen og søge fast føde med moderen, og ofte vil ungerne forblive tæt på moderen i op til en måned efter fravæningen.

Ungerne må først fjernes fra moderen og kuldsøskende, når de er helt selvstændige for således at sikre, at deres naturlige adfærd og sociale færdigheder er helt udviklede.

Kønsmodenhed optræder normalt omkring 1-års-alderen.

Avl mellem nærtbeslægtede individer (f.eks. kuldsøskende) skal altid undgås, da det resulterer i indavl med risiko for negative sundheds- og adfærdsmæssige konsekvenser for afkommet.

10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel

Diarré kan forekomme, især ved for hurtige og drastiske foderskift. Sørg derfor altid for, at eventuelle skift mellem fodertyper sker gradvist.

Kraftige og pludselige temperaturudsving og træk kan resultere i forkølelse med symptomer i form af bl.a. nysen og udflåd fra næseborene. Sørg derfor altid for, at anlægget står trækfrit (evt. med faste plader på anlæggets side for at forhindre træk) og undgå at flytte dyrene mellem meget varme og kølige steder. Ved symptomer på forkølelse skal dyrlægen kontaktes for evt. at igangsætte behandling.

Rigeligt gnavemateriale er helt nødvendigt for, at egners tænder ikke bliver for lange. Forvoksede og skæve tænder kan betyde, at dyrene ikke kan indtage tilstrækkelig føde eller har smerter herved.

Kræftknuder i bl.a. mælkekirtlerne kan forekomme, især hos ældre egn. Opdages de i tide, så dyrlægen kan fjerne dem, er der gode chancer for helbredelse.

En knoglesygdom, forårsaget af D-vitaminmangel, kan forekomme hos egn, der er afskåret fra direkte sollys. I værste fald kan det betyde anormal knoglevækst og uprovokerede knoglebrud. Det er derfor meget vigtigt, at dyrenes anlæg, ude som inde, belyses med naturligt sollys eller tilsvarende belysning.

For at sikre at redekasserne ikke overbefolkes af parasitter til skade for disse egn, kan kasserne en gang årligt sprøjtes med et utøjsmiddel, dog kun i form af naturprodukter, som egerne ikke tager skade af.

Anskaf sunde egn

Anskaf altid kun egn, der er sunde og raske, og som altid har været holdt under gode, stimulerende forhold, så de har udviklet en naturlig adfærd.

Sundhedstegn er tæt, blank pels, blanke øjne, og at der er tørt og rent ved snuden og under halen.

Dyrlæger med viden om egn

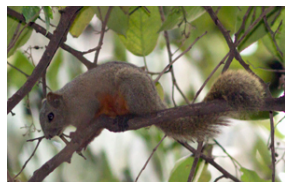
Relativt få dyrlæger i Danmark har speciel viden om egn.

Forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Dyr.

11 Øvrige informationer

Gråbuget pragtegn (*Callosciurus caniceps*). Foto: Bernhard Dupont

Rødbuget pragtegn (*C. erythraeus*). Foto: Marcel Holyoak

Finlaysons pragtegn (*C. finlaysonii*). Foto: Erik Christensen

Finlaysons pragtegn (*C. finlaysonii ferrugineus*). Foto: Erik Christensen

Prevosts/trefarvet pragteger (*C. prevostii*). Foto: Tom Potterfield

Gyldenbuget pragteger (*Dremomys pernyi*). Foto: leemt2

Himalaya sribet eger (*Tamiops maccllellandii*). Foto: Jerry Oldenettel

Swinhoei's sribede eger (*T. swinhoei*). Foto: Blake Matheson

Udbredelse i naturen

Af *Callosciurus*-arterne har *C. prevostii* den sydligste udbredelse i Sydøstasien (Thailand, Malaysia, Sumatra, Borneo og omkringliggende øer; introduceret til den nordlige del af øen Sulawesi). Mere nordpå i Sydøstasien lever *C. caniceps* (Malaysia til det sydlige Kina, muligvis Laos; introduceret til Japan), i Indokina forekommer *C. finlaysonii* (fra Myanmar til Vietnam; introduceret til Singapore), og *C. erythraeus* har en stor udbredelse i det sydlige Asien (fra det nordøstlige Indien til det østlige Laos og sydpå til Malaysia; introduceret til Japan og et lille område i Frankrig).

Dremomys pernyi forekommer i en stor del af det sydlige Kina og tilgrænsende områder i landene sydpå (fra Indien til øen Taiwan).

Af de to *Tamiops*-arter har *T. maccllellandii* den sydligste udbredelse fra det centrale Malaysia til det sydlige og sydøstlige Kina. *T. swinhoei* lever fra det nordlige Myanmar og Vietnam til det centrale Kina. Hvor de to arters geografiske udbredelse overlapper, findes de i forskellige højder (*T. swinhoei* i >1 kilometers højde). De lever derfor adskilt, hvorfor de ikke naturligt yngler med hinanden.

Flere informationer

For kontakt til praktikere forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr (www.aber.dk). Derudover kan der læses mere om eger og deres hold i bogen "Eger" af Michael O. Jørgensen (Atelier, 2007). For anskaffelse af volierer til egerhold kan bl.a. kontaktes Randers Volieren (www.voliere.dk)

Status i naturen

Da alle disse arter er relativt udbredte og bestandene overordnet store og stabile, anses ingen af dem i dag som værende udryddelsestruede (IUCN: Least concern).

C. prevostii er dog i visse områder i tilbagegang, bl.a. grundet tab af naturlige levesteder og indfangning af vilde individer som kæledyr, sidstnævnte specielt på Borneo.

C. erythraeus har grundet jagt også nogle steder været i tilbagegang.

Vær altid sikker på kun at anskaffe eger, der er opdrættet i fangenskab.

